



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab anno Christi 1494 usque ad annum 1507

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1769**

**VD18 90118448**

§. 98. Mompenserii Comitibus obitus.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67025](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67025)

Sæcul. XV.  
A.C. 1496.

istimabat, si Ferdinandi Commissariis omnes syngraphas, quas a Gubernatoribus urbium suo imperio subjectarum scribas accepit, exhiberet. Ast Ferdinandus ipsas quoque literas, quas tamen Rex in manibus habebat, sibi tradi postulabat, quod cum fieri haud posset, Ferdinandus occasione inde captata Mompenserium unacum suis copiis in exilium ablegabat ad oram maris in quasdam regiones, quæ ob aeris malignitatem autumnali tempore ab incolis frequentari non possunt; hinc ex toto Gallorum exercitu intra exiguum temporis spacium nequidem mille quingenti, ex trecentis vero ac mille Helvetiis nonnisi trecenti vitam superstites erant; ceteris omnibus morborum violentia absumptis; Famuli autem, quorum maximus erat numerus, in suo in Franciam itinere ipsis designato fame, atque ærumnis confecti perierunt.

§. XCVIII.

*Mompenserii Comitis obitus.*

Ceterum, cum Mompenserus Marchionis Mantuani sororem tori sui sociam haberet, tanta inter utrumque necessitudo, ac vetus amicitiae usus intercesserat, quantam diversa, quæ quilibet sequebatur, studiorum ratio indulgere poterat; quapropter Mantuanus cognita loci

loci, ad quem Mompenserius relegatus Sæcul. XV. A. C. 1496.  
 erat, iniquitate nil intentatum reliquit, ut auctoritate, ac gratia, qua apud Ferdinandum valebat, impetraret, quatenus ex Regis venia Sororius ejus Mantuam sese recipere posset; id quoque, ut referunt nonnulli, precum ipsius importunitati datum est. Verum Mompenserius Commin. l. 8. c. 14. ad fin.  
 indecorum ratus, concessam acceptare gratiam, qua uti non liceret, nisi Gallos, quorum imperium sibi a Rege creditum erat, præsentia sua destitueret, ideo firmum, ratumque habuit, communi cum eis fato mortem oppetere, spe fretus, Carolum Regem conjugis suæ, ac liberorum curam in se suscepturum. Obiit re ipsa Puteoli die quinta Octobris Anno reparatæ salutis millesimo quadringentesimo nonagesimo sexto, febris consumptus, quam sibi ex tædio accersiverat, æger rime ferens, se a Galliarum Rege penitus derelictum, ac nequidem sibi submissa fuisse illa quadraginta aureorum millia, quæ quidem Carolus Lugduni agens, Briffoneto Cardinali tradidit, ut ea ad Mompenserium perferri curaret, ille vero hanc summam in alios usus convertit, vel in gratiam Pontificis, ut ejus adversarii calumniabantur, vel ut opposito Regis mandato obtemperaret, qui Neapolis occupandæ animum abiecerat. His addit *Comminæus*, quod Mompenserium Hist. Eccles. Tom. XXXI. K vene-

Sæcul. XV. veneno extinctum fuisse, rumor in vulgus  
A.C. 1496. sparserit, sed nullo satis firmo testimonio.

## §. XCIX.

*Ursini, sollicitante Papa, a Ferdinando  
custodiæ dati.*

*Mariana  
l. 26. n. 68.*

Ursini, qui secundam, & adversam Gal-  
lorum fortunam pari constantia se-  
quebantur, cum illis quoque Arpini in-  
clusi hærebant, proin extremis calamita-  
tibus exponebantur. Accessit Alexandri  
Pontificis odium; hic enim propinquos  
suos intra Ecclesiæ territorium bonis au-  
gere adlaborabat, cumque absque Colu-  
mnensium, & Ursinorum dispendio id ex-  
equi haud posset, utramque familiam per-  
dere animo constituit, consilii sui execu-  
tionem auspiciatus ab Ursinorum familia,  
cum illa viribus ac potentia inferior es-  
set (\*). Ergo datis ad Neapolis Regem  
literis

(\*). *Virginii Ursini calamitas propria ejus  
culpæ, non vero Alexandri odio attribuenda  
est: merito enim a Sede Apostolica perduc-  
tionis crimine damnatus est, eoquod ab Alexan-  
dro sæpius admonitus, ut relictis Francia su-  
diis utpote Romancæ Ecclesiæ cliens Pontificis  
partes tueretur, ipse tamen spreto tam Pontifi-  
cis anathemate, quam insuperhabitis Casaris  
Hispaniæ Regis, Venetorum, ac Mediolanensium  
Ducis*